

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

Polityka UE na rzecz obrońców praw człowieka

P7_TA(2010)0226

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie strategii politycznych UE na rzecz obrońców praw człowieka (2009/2199(INI))

(2011/C 236 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę Organizacji Narodów Zjednoczonych, Powszechną deklarację praw człowieka, międzynarodowe paktów praw człowieka oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych,
- uwzględniając Deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka oraz działania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji obrońców praw człowieka,
- uwzględniając Traktat z Lizbony, w szczególności jego art. 3 i 21, oraz kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej na temat praw człowieka, a w szczególności wytyczne Unii Europejskiej na temat obrońców praw człowieka przyjęte w czerwcu 2004 r. i zmienione w 2008 r., a także uwzględniając wytyczne w sprawie dialogu na temat praw człowieka przyjęte w grudniu 2001 r. i zmienione w 2009 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka prowadzonych z krajami trzecimi ⁽¹⁾,
- uwzględniając klauzule dotyczące praw człowieka w umowach zewnętrznych UE,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR) ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie roli Unii Europejskiej we wspieraniu praw człowieka i demokracji w państwach trzecich ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje szczegółowe wytyczne dotyczące praw człowieka oraz działań na rzecz demokracji posłów Parlamentu Europejskiego udających się z misją do państw trzecich,
- uwzględniając Statut nagrody im. Sacharowa za wolność myśli, przyjęty przez Konferencję Przewodniczących Parlamentu Europejskiego w dniu 15 maja 2003 r. oraz ostatnio zmieniony w dniu 14 czerwca 2006 r.,
- uwzględniając wcześniejsze rezolucje w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka na świecie, a w szczególności dołączone do rezolucji załączniki dotyczące poszczególnych przypadków,
- uwzględniając regularnie przeprowadzane debaty i wydawane w trybie pilnym rezolucje w sprawie naruszeń praw człowieka, demokracji i państwa prawa,
- uwzględniając oświadczenie Rady Ministrów na temat działań Rady Europy mających na celu poprawę ochrony obrońców praw człowieka i promowanie ich działań, przyjęte w dniu 6 lutego 2008 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 214.

⁽²⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1

⁽³⁾ Dz.U. C 131 E z 5.6.2003, s. 147.

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

- uwzględniając rezolucję przyjętą w dniu 24 lutego 2009 r. przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy na temat sytuacji obrońców praw człowieka w państwach członkowskich Rady Europy ⁽¹⁾,
  - uwzględniając zalecenie dotyczące statusu prawnego organizacji pozarządowych w Europie ⁽²⁾, przyjęte przez Radę Ministrów Rady Europy w dniu 10 października 2007 r.,
  - uwzględniając regionalne instrumenty w zakresie praw człowieka, w tym w szczególności europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Afrykańską kartę praw człowieka i ludów oraz rezolucje przyjęte przez Afrykańską Komisję Praw Człowieka i Ludu na temat obrońców praw człowieka, Amerykańską konwencję praw człowieka i Arabską kartę praw człowieka,
  - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 810/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks wizowy (kodeks wizowy) ⁽³⁾,
  - uwzględniając programy na rzecz ochrony i przyjmowania narażonych na niebezpieczeństwo obrońców praw człowieka, które są obecnie realizowane w niektórych państwach członkowskich UE,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0157/2010),
- A. mając na uwadze, że na mocy Karty Organizacji Narodów Zjednoczonych każde państwo członkowskie ma obowiązek promować powszechne poszanowanie i przestrzeganie praw i wolności człowieka,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z deklaracją ONZ przyjętą w 1998 r. termin „obrońca praw człowieka” określa osoby, które indywidualnie lub grupowo działają drogą pokojową na rzecz promowania lub ochrony praw człowieka,
- C. mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka na całym świecie są najważniejszymi podmiotami, jeżeli chodzi o ochronę i promowanie podstawowych praw człowieka, często z narażeniem własnego życia, a także mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka są główną siłą konsolidującą zasady demokracji w swoich krajach, zachowują bezstronność i przejrzystość w swojej pracy oraz budują wiarygodność poprzez szczegółowe sprawozdania, będąc ogniwem ludzkim pomiędzy demokracją i poszanowaniem praw człowieka,
- D. mając na uwadze, że wspieranie obrońców praw człowieka od długiego czasu stanowi trwały element polityki prowadzonej przez Unię Europejską w dziedzinie praw człowieka w stosunkach zewnętrznych, mając jednak na uwadze, że wsparcie UE jest różne w przypadku poszczególnych państw,
- E. mając na uwadze w szczególności, że Unia Europejska zmierza przede wszystkim do wzmocnienia ochrony praw człowieka zgodnie z postanowieniami Traktatu z Lizbony poprzez przystąpienie Unii Europejskiej do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC),
- F. mając na uwadze, że Parlament Europejski odgrywa ważną rolę w zakresie promowania praw człowieka i demokracji, a także w zakresie ochrony obrońców praw człowieka poprzez organizowanie misji do krajów trzecich, wysłuchań, przyjmowanie rezolucji, pism, a także przyznawanie nagrody im. Sacharowa, jak również sporządzanie sprawozdań dotyczących praw Człowieka na świecie,
- G. mając na uwadze, że Unia Europejska również w coraz większym stopniu koordynuje swoje działania z innymi mechanizmami regionalnymi i międzynarodowymi, utworzonymi w Afryce, Europie i Amerykach w celu dokładnego monitorowania sytuacji obrońców praw człowieka oraz wzywania państw do zapewnienia sprzyjających warunków dla ich pracy, zgodnie z międzynarodowymi i regionalnymi zobowiązaniami w zakresie praw człowieka,
- H. mając na uwadze, że wiarygodność Unii Europejskiej w zakresie ochrony obrońców praw człowieka na świecie jest ściśle powiązana z poszanowaniem praw człowieka i podstawowych wolności na obszarze UE,

⁽¹⁾ RES/1660(2009).

⁽²⁾ CM/Rec(2007)14.

⁽³⁾ Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1.

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

- I. mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka sami w swojej pracy spotykają się z łamaniem praw człowieka, oraz mając na uwadze, że te przypadki łamania praw obejmują zabójstwa, groźby śmierci, uprowadzenia i porwania, samowolnie przeprowadzane aresztowania i zatrzymania oraz inne działania polegające na prześladowaniu i zastraszaniu, na przykład poprzez kampanie zniesławiające, oraz mając na uwadze, że przypadki te mogą być również wymierzone w najbliższych członków rodziny, w tym dzieci, lub krewnych obrońców praw człowieka, a ich celem jest zmuszenie obrońców praw człowieka do zaprzestania działań, mając na uwadze, że w wielu regionach działania realizowane w ramach kampanii dotyczących praw człowieka są ograniczane, a obrońcy praw człowieka prześladowani,
- J. mając na uwadze, że ochrona poszczególnych obrońców praw człowieka wymaga powszechnego wdrożenia polityki UE w dziedzinie praw człowieka,
- K. mając na uwadze, że szczególnie duże ryzyko ponoszą obrończynie praw człowieka, oraz mając na uwadze, że do innych grup i kategorii obrońców, którzy są w szczególności narażeni na ataki i łamanie praw człowieka w wyniku podejmowanych działań, zalicza się obrońców pracujących w dziedzinie promowania praw obywatelskich i politycznych – zwłaszcza swobody wypowiedzi i wolności myśli, sumienia i religii, w tym praw mniejszości religijnych – jak również praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych – zwłaszcza praw zbiorowych takich jak prawo do pożywienia i prawo dostępu do zasobów naturalnych, w tym praw członków związków zawodowych – a także obrońców praw mniejszości i praw społecznych, praw dziecka, praw ludności rdzennej, praw lesbijek, gejów, biseksualistów i transseksualistów, jak i osoby zwalczające korupcję,
- L. mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka są prześladowani za pomocą coraz bardziej wyrafinowanych środków, poprzez nowe technologie, ale również poprzez restrykcyjne przepisy dotyczące organizacji pozarządowych i przeszkody administracyjne, które znacząco ograniczają przestrzeń i możliwości działania niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla w tym zakresie, że niektóre rządy utrudniają obrońcom praw człowieka oficjalną rejestrację organizacji lub zapobiegają takiej rejestracji, a następnie oskarżają obrońców o bezprawne korzystanie z prawa do wolności zgromadzeń,
- M. mając na uwadze, że działania te stanowią wyraźne naruszenie międzynarodowych przepisów w dziedzinie praw człowieka oraz szeregu powszechnie uznawanych wolności podstawowych,
- N. mając na uwadze, że obrońcy praw człowieka są także ograniczani przez strategie polityczne, ustawodawstwo i procedury określane mianem „środków bezpieczeństwa”, którym często towarzyszą napiętnowanie i oskarżenia o terroryzm, a czasami przepisy te są bezpośrednio wymierzone w obrońców praw człowieka,
- O. mając na uwadze, że konkretne trudności napotymane przez stowarzyszenia i zgromadzenia obrońców praw człowieka obejmują przejmowanie wyposażenia, zamykanie siedzib, nakładanie wysokich kar, a także szczegółową i subiektywną kontrolę kont bankowych,
- P. mając na uwadze, że umowy handlowe zawierające klauzulę dotyczącą ochrony praw człowieka mogą pozwolić UE na wprowadzenie wymogu poszanowania praw człowieka jako warunku utrzymywania stosunków handlowych,
1. oddaje hołd obrońcom praw człowieka za ich bezcenny wkład w ochronę i promowanie praw człowieka, rządów prawa, demokracji i w zapobieganie konfliktom z narażeniem własnego bezpieczeństwa osobistego oraz bezpieczeństwa rodziny i bliskich; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że deklaracja ONZ z 1998 r. nie zawiera ścisłej definicji obrońców praw człowieka, i w tej kwestii wzywa Radę i Komisję do zdecydowanego poparcia tego podejścia;
  2. wzywa UE do skoncentrowania się na skuteczniejszym wdrożeniu istniejących narzędzi i mechanizmów przyczyniających się do spójnej i systematycznej ochrony obrońców praw człowieka w Unii Europejskiej; zaleca wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa opracowanie środków i bardziej skutecznej metodologii w tym zakresie, która będzie ukierunkowana na wyniki, a także dokonanie przeglądu istniejącej polityki i toczącej się debaty w dziedzinie praw człowieka;
  3. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wyrażenia swojej politycznej woli wsparcia działań obrońców praw człowieka i tym samym do lepszego wykorzystania wszystkich dostępnych narzędzi, a także rozwijania nowych mechanizmów uzupełniających służących pomocy i promowaniu ich pracy poprzez rzeczywistą partycypacyjną strategię, która powinna przyczynić się do stworzenia sprzyjających warunków dla obrońców praw człowieka, w których mogą oni wykonywać swoje obowiązki i być objęci ochroną; podkreśla, że musi to być połączone ze strategią polityczną mającą na celu zapobieganie atakom i groźbom skierowanym przeciwko obrońcom oraz ochronę przed takimi działaniami, za pomocą zarówno środków nadzwyczajnych, jak i długoterminowych;

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

Wzmocnienie instytucjonalne i nowości wynikające z Traktatu z Lizbony

4. przypomina, że Traktat z Lizbony, w świetle art. 3 i 21, umieszcza promowanie i ochronę praw człowieka w centrum zainteresowania działań zewnętrznych Unii; podkreśla, że priorytetem musi być zapewnienie, że promowanie praw człowieka jako podstawowej wartości oraz celu polityki zagranicznej Unii jest odpowiednio odzwierciedlone podczas tworzenia i w strukturze Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), w tym poprzez przyznanie na ten cel odpowiednich zasobów ludzkich; wzywa zatem do utworzenia głównego punktu koordynacji, którego konkretnym zadaniem byłyby sprawy związane z obrońcami praw człowieka w ramach ESDZ;

5. podkreśla, że wdrożenie przez misje UE wytycznych na temat obrońców praw człowieka było jak dotychczas niezadowolające i wzywa Komisję do przeprowadzenia dogłębnej analizy w celu dopilnowania, aby ta kwestia została zbadana; zauważa w związku z tym, że w wyniku przyjęcia Traktatu z Lizbony od delegacji Komisji w krajach trzecich wymaga się obecnie pełnego wykorzystania nowych możliwości, ale również nakłada się na nie nowe obowiązki w celu lepszego podejmowania tej kwestii, ponieważ delegacje stają się teraz delegaturami Unii i odgrywają coraz ważniejszą rolę, jeżeli chodzi o reprezentowanie UE i wdrażanie polityki w dziedzinie praw człowieka; ponawia w związku z tym wezwanie do systematycznego powoływania na to stanowisko w każdym kraju wysoko wykwalifikowanego urzędnika politycznego, który zająłby się zagadnieniami praw człowieka i demokracji, oraz do włączenia wytycznych i opracowania najlepszych praktyk dotyczących praw człowieka i ich wdrożenia do programów szkoleń dla pracowników misji UE, opisów stanowisk i procesu oceny pracownika;

6. podkreśla znaczenie klauzul dotyczących praw człowieka w polityce handlowej, partnerstwach i umowach handlowych zawieranych między UE a krajami trzecimi; proponuje przeprowadzenie „oceny stopnia przestrzegania praw człowieka” w krajach trzecich pozostających w stosunkach handlowych z UE;

7. oczekuje, że powołanie wysokiego przedstawiciela ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, który jest jednocześnie wiceprzewodniczącym Komisji, oraz stworzenie wspólnych służb działań zewnętrznych znacząco wpłynie na spójność i skuteczność UE w tej dziedzinie, a także zdecydowanie zaleca, aby opracowywanie strategii lokalnych w ścisłej współpracy z lokalnymi niezależnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, w tym systematyczna ocena tych strategii, zostały zinstytucjonalizowane przez wysokiego przedstawiciela/wiceprzewodniczącego, tak aby zapewnić rzeczywiste wdrożenie środków ochronnych zawartych w wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka;

8. uważa za konieczne poprawę kontaktów z niezależnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz systematyczne monitorowanie tych kontaktów, a także dostęp obrońców praw człowieka do delegacji UE i misji w terenie; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wniosek prezydencji hiszpańskiej, aby spośród pracowników misji UE na rzecz obrońców praw człowieka wyłonić wspólnego lokalnego oficera łącznikowego, którego zadaniem byłaby koordynacja działań Unii Europejskiej poprzez promowanie zwiększonego dostępu do informacji na temat naruszeń praw człowieka i współpracę z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, co jednocześnie zapewni przejrzystość sposobu, w jaki obrońcy praw wykonują swoje obowiązki, i da możliwość szybkiego reagowania w sposób elastyczny w przypadku sytuacji nadzwyczajnej; oczekuje, że Parlament będzie informowany o tych nominacjach;

Ku spójniejszemu i bardziej systematycznemu podejściu w polityce UE na rzecz praw człowieka

9. jest zaniepokojony faktem, że wytyczne UE na temat obrońców praw człowieka nie zostały wdrożone; domaga się, aby wytyczne te zostały właściwie i w pełni wdrożone przez wszystkie delegacje UE, oraz aby zwiększono wysiłki mające na celu dopilnowanie, że wszystkie delegacje opracują lokalne strategie wdrożenia, a w przypadku gdy strategie takie istnieją – dokonają ich przeglądu, do końca 2010 r.; domaga się, aby lista tych lokalnych strategii została udostępniona Parlamentowi Europejskiemu i opublikowana w rocznym sprawozdaniu UE na temat praw człowieka;

10. wzywa Radę, Komisję i delegacje UE do aktywnego włączenia obrońców praw człowieka i ich organizacji w procesy opracowywania, monitorowania i przeglądu strategii lokalnych, ponieważ będzie to wpływać na zapewnienie skuteczności tych strategii;

11. uważa, że spotkania przynajmniej raz do roku obrońców praw człowieka z przedstawicielami dyplomacji, o które wnioskuje wytyczne UE, mogą wyraźnie przyczynić się do powstania takich procesów, i zachęca do systematyczniejszych spotkań w przyszłości; wzywa do zapewnienia udziału w tych spotkaniach obrońców praw człowieka prowadzących w skali kraju różnorodną działalność, a także uczestnictwa obrońców praw człowieka pochodzących z poszczególnych regionów;

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

12. w związku z tym zwraca się do wysokiej przedstawiciel ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa o rozważenie możliwości zorganizowania międzynarodowego spotkania obrońców praw człowieka z udziałem właściwych organów ONZ, sekretariatów regionalnych konwencji praw człowieka oraz międzynarodowych i regionalnych organizacji pozarządowych w celu zwiększenia ochrony obrońców praw człowieka i promowania praw człowieka na świecie;
13. podkreśla potrzebę uwzględnienia problematyki płci we wdrożeniu wytycznych, wraz z ukierunkowanymi działaniami na rzecz obrończyń praw człowieka i innych grup szczególnie narażonych, takich jak dziennikarze, obrońcy pracujący na rzecz promowania praw gospodarczych, społecznych i kulturowych, praw dziecka, oraz ci pracujący w dziedzinie praw mniejszości, zwłaszcza praw mniejszości religijnych i językowych, praw ludności rdzennej oraz praw lesbijek, gejów, biseksualistów i transseksualistów;
14. podkreśla znaczenie wolności słowa i rolę mediów, zarówno w Internecie, jak i poza nim, jako narzędzi wykorzystywanych przez obrońców praw człowieka;
15. uważa, że należy ocenić rozwój nowych technologii i ich wpływ na obrońców praw człowieka, a wyniki tej oceny włączyć do istniejących programów UE poświęconych prawom człowieka i obrońcom praw człowieka;
16. uważa, że główne aspekty lokalnych strategii wdrażania wytycznych UE na temat obrońców praw człowieka powinny być odzwierciedlone w krajowych dokumentach strategicznych/krajowych programach orientacyjnych, planach działania europejskiej polityki sąsiedztwa, rocznych programach działań EIDHR i instrumencie na rzecz stabilności;
17. przypomina, że z pomocą Traktatu z Lizbony promowanie, ochrona i bezpieczeństwo obrońców praw człowieka muszą być traktowane priorytetowo w stosunkach UE z krajami trzecimi i uwzględnione na wszystkich szczeblach oraz we wszystkich aspektach i instrumentach polityki zagranicznej Unii, tak aby zwiększyć spójność, skuteczność i wiarygodność wsparcia UE dla obrońców praw człowieka; uważa, że opracowanie, skuteczne wdrożenie i systematyczne monitorowanie szczegółowych strategii krajowych w dziedzinie praw człowieka i demokracji mogłoby znacznie przyczynić się do tego ukierunkowanego podejścia;
18. uważa, że poprawa skuteczności dialogów UE w dziedzinie praw człowieka korzystnie wpłynie na ochronę obrońców praw człowieka w krajach trzecich; podkreśla potrzebę systematycznego poruszania kwestii sytuacji obrońców praw człowieka we wszystkich dialogach politycznych i tych w dziedzinie praw człowieka, a także w negocjacjach handlowych z krajami trzecimi, jak również kwestii ogólnej sytuacji i poprawy w zakresie prawa do wolności stowarzyszenia się, w krajowych ustawodawstwach, przepisach i działaniach, przypominając partnerom o odpowiedzialności państw w zakresie zapewnienia włączenia wszystkich zobowiązań i praw wpisanych w Deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka do prawa krajowego, w tym prawa do wolności zrzeszania się, swobody zgromadzeń i otrzymywania funduszy z kraju, jak i z zagranicy, przy zachowaniu całkowitej przejrzystości i poszanowaniu prawa tych państw do podejmowania niezależnych decyzji, jak również prawa do wolności słowa, które ma podstawowe znaczenie w pracy obrońców praw człowieka; podkreśla, że krajom partnerskim należy również przypomnieć o obowiązku i odpowiedzialności w zakresie ochrony i promowania poszanowania obrońców praw człowieka i ich pracy poprzez stworzenie warunków, które pozwolą na wykonywanie w pełni ich działalności w zakresie rzecznictwa, monitorowania i sprawozdawczości na temat praw człowieka;
19. jest zdania, że w odniesieniu do otrzymywania funduszy z kraju i z zagranicy należy przyjąć konkretne kryteria, przy zachowaniu równowagi pomiędzy odpowiednią przejrzystością a niezbędną poufnością; wzywa do podjęcia środków, aby zapewnić uwzględnienie wszelkich innych kryteriów zgłoszonych przez obrońców praw człowieka, jeśli mają one kluczowe znaczenie dla ich działań;
20. przypomina, że delegacje Parlamentu Europejskiego, jako instytucje odpowiedzialne za relacje PE z krajami trzecimi, mogłyby odegrać jeszcze większą rolę w staraniach mających pomóc obrońcom praw człowieka, zgodnie ze szczegółowymi wytycznymi dotyczącymi praw człowieka oraz działaniami na rzecz demokracji posłów do Parlamentu Europejskiego udających się z misją do krajów trzecich;
21. wzywa do położenia większego nacisku na rolę Parlamentu Europejskiego w dialogach UE dotyczących praw człowieka, prowadzonych z krajami trzecimi;
22. wzywa do włączenia przedstawicieli środowisk biznesowych do dialogów dotyczących praw człowieka;
23. dostrzega potrzebę spójnego i skoordynowanego podejścia UE, jak również stworzenia przestrzeni dla uzupełniających się ról państw członkowskich w odniesieniu do ochrony obrońców praw człowieka;

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

24. potępia poczucie bezkarności za naruszenia wymierzone w obrońców praw człowieka, które występują w wielu krajach na świecie; domaga się, aby Rada i Komisja poruszyły tę kwestię w rozmowach dwustronnych, a także wzywa wszystkie kraje do dopilnowania, aby wszyscy sprawcy, bez względu na ich stanowisko lub funkcję, zostali pociągnięci do odpowiedzialności w ramach niezależnych i skutecznych postępowań dyscyplinarnych i karnych, przy czym należy pamiętać, że po wyczerpaniu krajowych środków sądowych zawsze istnieje możliwość odwołania się do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;

25. podkreśla konieczność dopilnowania, aby powoływanie się na względy bezpieczeństwa narodowego i publicznego, w tym na walkę z terroryzmem, nie było arbitralnie wykorzystywane przeciwko obrońcom praw człowieka;

26. wskazuje, że parlamentarzyści również odgrywają ważną rolę przy zapewnieniu zgodności ustawodawstwa krajowego mającego potencjalnie wpływ na obrońców praw człowieka i ich działalność z międzynarodowo uznanymi standardami w dziedzinie praw człowieka; podkreśla w związku z tym znaczenie systematycznego podejmowania tych kwestii przez posłów do Parlamentu Europejskiego podczas posiedzeń dwustronnych i wielostronnych z innymi parlamentarzystami i ekspertami działającymi w terenie, zgodnie z wytycznymi PE dotyczącymi działań na rzecz praw człowieka i demokracji podejmowanych przez posłów do PE podczas delegacji do krajów trzecich;

27. podkreśla znaczenie pełnego zaangażowania niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego w przygotowania wszystkich dialogów na temat praw człowieka, poprzez seminaria organizowane przez społeczeństwo obywatelskie lub z wykorzystaniem innych środków; uważa, że należy wzmocnić związek pomiędzy seminariami organizowanymi przez społeczeństwo obywatelskie i formalnym dialogiem, dzięki publikowaniu wydanych zaleceń i lepszemu monitorowaniu działań następczych oraz przekazywaniu informacji zwrotnych organizacjom społeczeństwa obywatelskiego po zakończeniu danego dialogu; podkreśla, jak istotne jest kontynuowanie omawiania poszczególnych przypadków podczas dialogów, i uważa, że upublicznienie listy nazwisk mogłoby zwiększyć wpływ działań UE oraz zwrócić uwagę opinii publicznej na te przypadki, pod warunkiem że ujawnienie tych informacji nie naraża obrońców praw człowieka na niebezpieczeństwo; podkreśla znaczenie współpracy z innymi obrońcami praw człowieka i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego przy analizie takich zagrożeń;

28. uważa, że europejski instrument na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka (EIDHR), który wykazał już skuteczność we wspieraniu i promowaniu poszanowania praw człowieka i wzmocniania rządów prawa, powinien nadal rozwijać bezpośrednie wsparcie dla obrońców praw człowieka, tak aby zaspokoić ich potrzeby krótko- i długoterminowe, upewniając się, że pomoc dotrze również do konkretnych szczególnie narażonych grup obrońców i obrońców mieszkających w oddalonych rejonach i na terytoriach, którym poświęca się mniej uwagi;

29. wzywa Radę i wysoką przedstawiciel do systematycznego potępienia i krytykowania korporacji międzynarodowych dostarczających reżimom technologie służące inwigilacji, które ułatwiają prześladowanie i aresztowanie obrońców praw człowieka;

Większa przejrzystość i rozgłos jako środek ochrony

30. wzywa Radę i Komisję do podniesienia świadomości wśród obrońców praw człowieka, ESDZ, ambasad UE oraz ministerstw spraw zagranicznych państw członkowskich UE na temat istnienia wytycznych za pomocą ukierunkowanych działań na rzecz pełnego egzekwowania i wdrożenia tych wytycznych; uważa, że coroczne spotkania przewidziane w wytycznych stanowiłyby znaczne wsparcie dla obrońców praw człowieka, a także zwiększyły wiarygodność i widoczność działań UE, a tym samym wyraźnie pokazały, jak ważna jest dla UE ochrona praw człowieka;

31. podkreśla, że uznanie publiczne oraz widoczność obrońców praw człowieka i ich działalności mogą również zwiększyć bezpieczeństwo obrońców w sytuacjach trudnych, ponieważ sprawców może powstrzymać fakt, że ich czyny nie pozostaną niezauważone; wzywa państwa członkowskie UE i delegacje UE, aby o ile to możliwe upubliczniały działania dyplomatyczne i inne działania podejmowane w poszczególnych przypadkach, zawsze jednak po konsultacji z danym obrońcą praw człowieka i jego rodziną; domaga się, aby misje UE, zgodnie z wytycznymi, systematycznie informowały obrońców praw człowieka i ich rodziny, jak również organizacje pozarządowe, które powiadomiły UE o danym przypadku, o wszelkich działaniach, bez względu na ich formę, podjętych w ich imieniu;

32. wzywa wysoką przedstawiciel Unii Europejskiej ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa i wszystkich komisarzy zajmujących się obszarem stosunków zewnętrznych do systematycznego spotykania się z obrońcami praw człowieka podczas ich oficjalnych wizyt w krajach trzecich i podkreśla, że wspieranie obrońców praw człowieka powinno też być obowiązkowo uwzględnione w mandacie specjalnych przedstawicieli UE; podkreśla, że zarówno wysoka przedstawiciel, jak i specjaliści przedstawiciele będą odpowiadać przez Parlamentem Europejskim w zakresie działań podjętych w tej dziedzinie;

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

33. podkreśla potrzebę aktywnego wspierania i przygotowywania propozycji dotyczących sposobów wykorzystania sieci nagrody im. Sacharowa, uruchomionej w grudniu 2008 r. z okazji 20. rocznicy utworzenia nagrody, jako elementu stałego wsparcia dla obrońców praw człowieka, jak również w celu lepszego wykorzystania ewentualnego wkładu laureatów w działania Parlamentu Europejskiego, tak aby Parlament mógł wypełnić swój mandat w tym zakresie; ponownie wyraża zaniepokojenie naruszeniami praw człowieka popełnianymi wobec niektórych laureatów nagrody im. Sacharowa;

Ku bardziej skoordynowanym i nastawionym na wyniki działaniom na rzecz obrońców praw człowieka

34. uważa, że UE powinna opracować holistyczne podejście do obrońców praw człowieka w celu zwiększenia wiarygodności i skuteczności polityki UE w państwach członkowskich UE oraz w stosunku do państw trzecich, w tym jednocześnie środki wspierające celem zabezpieczenia ich działań, jak również środki prewencyjne i ochronne, biorąc równocześnie pod uwagę potrzeby obrońców praw człowieka w perspektywie średnio- i długoterminowej; podkreśla, że zmieniona strategia dotycząca europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie oraz wskazówki UE w zakresie praw człowieka powinny odzwierciedlać takie podejście;

35. uważa, że UE powinna jednoznacznie określić i stosować odpowiednie sankcje wobec krajów trzecich dopuszczających się poważnych naruszeń praw człowieka; ponownie zwraca się do Komisji i Rady, a w szczególności do wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel do skutecznego wdrażania klauzuli praw człowieka w umowach międzynarodowych i do stworzenia prawdziwego mechanizmu egzekwowania tej klauzuli w myśl art. 8, 9 i 96 Umów z Kotonu;

36. jest zdania, że celem opracowania bardziej ukierunkowanych na wyniki działań, wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa powinna systematycznie oceniać realizowanie przez każdą delegaturę UE wytycznych UE dotyczących obrońców praw człowieka w państwach trzecich oraz potraktować priorytetowo te misje, uważnie monitorować pracę delegatur i formułować zalecenia na rzecz wzmocnionych działań, gdzie stopień realizacji okazał się zdecydowanie niski;

37. wzywa Radę do większego otwarcia Europy dla obrońców praw człowieka, którzy nie mogą pozostać w swoich ojczystych krajach; wzywa Radę i Komisję do przygotowania i wdrożenia konkretnych działań mających ułatwić dostęp do Europy dla tych obrońców praw człowieka;

38. przypomina o konieczności rozwiązania problemu braku spójnej ochrony i strategii dotyczącej azylu poprzez systematyczne wdrażanie nadzwyczajnych środków i inicjatyw w perspektywie krótko- i długoterminowej; zwraca się do wysokiej przedstawiciel o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu do końca 2010 r. działań podjętych w tym zakresie;

39. ponownie zwraca się do państw członkowskich o opracowanie w trybie priorytetowym skoordynowanej polityki dotyczącej wydawania wiz nadzwyczajnych obrońcom praw człowieka i członkom ich rodzin, dla których za wzór posłużyć mogą specjalne procedury stosowane w Hiszpanii i Irlandii; głęboko wierzy, że nadanie nowym delegaturom UE uprawnień do przedstawiania państwom członkowskim zaleceń dotyczących wydawania wiz nadzwyczajnych byłoby istotnym krokiem naprzód w realizacji unijnej polityki w dziedzinie praw człowieka; jest zdania, że wyraźnie odniesienie się do tej możliwości w Projekcie wytycznych dotyczących rozpatrywania wniosków wizowych oraz zmian w wydanych wizach bardzo by pomógł w opracowaniu tego wspólnego podejścia, co podkreślił już Parlament Europejski w trakcie kontroli prawnej wyżej wymienionego środka;

40. apeluje, by nalegano na jednakowe stanowisko wszystkich 27 państw członkowskich w kwestii wydawania wiz obrońcom praw Człowieka;

41. podkreśla potrzebę dołączenia do tych wiz nadzwyczajnych środków udzielenia tymczasowej opieki i schronienia w Europie obrońcom praw człowieka, ewentualnie włącznie z przyznaniem środków finansowych i zakwaterowania dla obrońców praw człowieka, jak również objęciem programami towarzyszącymi (działaniami w dziedzinie praw człowieka, wykładami na uczelniach europejskich, kursami językowymi itp.); z zadowoleniem przyjmuje promowaną przez czeską prezydencję inicjatywę dotyczącą „miast schronienia” oraz program „Ochrona i Schronienie” realizowany od 2008 r. przez hiszpański rząd i wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do sfinalizowania w ramach ESDZ europejskiego programu ds. ochrony i schronienia do końca 2010 r. oraz do jego wdrożenia w 2011 r., nie przejmując jednak obowiązków innych miast schronienia; wzywa wysoką przedstawiciel do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu podręcznika pokazującego, jak utworzyć miasto schronienia, jak również wniosku ramowego służącego wspieraniu łączenia takich miast w sieci; wzywa do dalszego wspierania innych istniejących w tym zakresie inicjatyw;

Czwartek, 17 czerwca 2010 r.

42. podkreśla ponadto, że w przypadku sytuacji zagrożenia życia lub fizycznego i psychicznego zdrowia obrońców praw człowieka, państwa członkowskie i delegatury UE powinny wspierać i rozwijać również inne narzędzia ochrony oraz mechanizmy natychmiastowego reagowania; uważa, że należy działać w tym zakresie w ścisłej współpracy z lokalnymi obrońcami praw człowieka i społeczeństwem obywatelskim;
43. z zadowoleniem przyjmuje obecną współpracę między istniejącymi mechanizmami ochrony na szczeblu europejskim i międzynarodowym, którą można by jeszcze zacieśnić poprzez systematyczną wymianę informacji i strategii, tak aby zapewnić lepszą komplementarność ich wszystkich w zakresie dzielenia się informacjami w nagłych przypadkach, jak i koordynacji długoterminowych działań wspierających, takich jak korzystanie z bezpiecznej platformy internetowej dostępnej dla wszystkich oficjalnych zainteresowanych stron; w tym względzie z zadowoleniem przyjmuje coroczne posiedzenia organizowane przez Radę Europy, jak i coroczne spotkania dotyczące mechanizmów na różnych szczeblach organizowane przez Centrum Ochrony Obrońców Praw Człowieka, wspólny program Międzynarodowej Federacji Praw Człowieka (FIDH) oraz Światowej Organizacji przeciw Torturom, które to działania mają na celu wzmocnienie wzajemnych relacji między międzynarodowymi i regionalnymi mechanizmami i instytucjami działającymi na rzecz ochrony obrońców praw człowieka; wzywa istniejące grupy robocze ds. obrońców człowieka w Europie w ramach grupy roboczej Rady ds. praw człowieka i Rady Europy (inicjatywa komisarza Rady Europy ds. praw człowieka) do zbadania sposobów na ściślejszą współpracę;
44. wzywa, by w kontekście wprowadzania w życie traktatu z Lizbony instytucje UE ustanowiły mechanizm współpracy międzyinstytucjonalnej w zakresie obrońców praw człowieka; rozumie, że powołanie punktów koordynacji ds. obrońców praw człowieka we wszystkich instytucjach i organach UE ułatwiłoby utworzenie takiego mechanizmu, przy czym punkty te ściśle współpracowałyby z członkami misji i delegacji Unii odpowiedzialnymi za prawa Człowieka i demokrację;
45. wzywa Radę i Komisję do zbadania możliwości utworzenia systemu alarmowania, który byłby wspólnie wykorzystywany przez instytucje UE i wszystkie inne mechanizmy ochrony;
46. uważa, że dzielenie się informacjami zostałoby również ułatwione poprzez utworzenie specjalnych baz danych lub „rejestrów” w celu zapisywania podjętych działań, zwłaszcza jeśli chodzi o jednostki, przy zapewnieniu pełnego poszanowania poufności charakteru takich informacji;
47. wzywa Komisję Europejską do systematycznego monitorowania krótko- i długoterminowej realizacji wytycznych UE na temat obrońców praw człowieka oraz do sporządzania sprawozdań dla Podkomisji Praw Człowieka Parlamentu Europejskiego;

*

* *

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim UE.

Jakość danych statystycznych w Unii i zwiększone uprawnienia Komisji w zakresie audytu (Eurostat)

P7_TA(2010)0230

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie jakości danych statystycznych w Unii i zwiększonych uprawnień kontrolnych Komisji (Eurostatu)

(2011/C 236 E/11)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2010)0053),

— uwzględniając wniosek Komisji (COM(2005)0071 – 2005/0013(CNS)),